

Sygn. akt II Ka 129/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 czerwca 2019 r.

Sąd Okręgowy w Koninie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSO Robert Rafał Kwieciński

Protokolant: st. sekr. sąd. Irena Bąk

przy udziale Ewy Woźniak prokuratora Prokuratury Rejonowej w Słupcy

oraz przedstawiciela Naczelnika (...)Skarbowego w P. st. specj. służby celno - skarbowej B. K.

po rozpoznaniu w dniu: 14 czerwca 2019 roku

sprawy R. S.

oskarżonego z art. 56§2 k.k.s. w zb. z art. 76§2 k.k.s. i w zb. z art. 61§1 k.k.s. w zb. z art. 62§2 k.k.s. w zw. z art. 6§2 k.k.s. w zw. z art. 7§1 k.k.s.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Słupcy

z dnia 24 stycznia 2019 roku sygn. akt II K 153/17

I. Utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok.

II. Zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu państwa wydatki za postępowanie odwoławcze w kwocie 50 zł oraz opłatę za to postępowanie w wysokości 2.000 złotych.

SSO Robert Rafał Kwieciński

Sygn. akt II Ka 129/19

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 24 stycznia 2019r. Sąd Rejonowy w Słupcy w sprawie o sygn. akt II K 153/17 oskarżonego R. S. uznał za winnego tego, że w okresie od 25 marca 2011r. do 25 stycznia 2013r. w S., woj. (...) podał nieprawdę w deklaracjach VAT – 7 za miesiące od lutego 2011r. do grudnia 2012r. z wyłączeniem miesięcy czerwiec, lipiec, wrzesień, październik, listopad 2012r., złożonych w Urzędzie Skarbowym w S. przez firmę (...), (...), (...), (...)-(...) Z., czym spowodował uszczuplenie podatku od towarów i usług za miesiące od lutego 2011r. do grudnia 2012r. z wyłączeniem miesięcy czerwiec, lipiec, wrzesień, październik, listopad 2012r. w łącznej kwocie 93.796 zł, w tym w lutym 2011r. w kwocie 2594 zł, w marcu 2011r. w kwocie 4896 zł, w kwietniu 2011r. w kwocie 5382 zł, w maju 2011r. w kwocie 5520 zł, w czerwcu 2011r. w kwocie 1825 zł, w lipcu 2011r. w kwocie 8058 zł, w sierpniu 2011r. w kwocie 6194 zł, we wrześniu 2011r. w kwocie 5796 zł, w październiku 2011r. w kwocie 3422 zł, w listopadzie 2011r. w kwocie 8336 zł, w grudniu 2011r. w kwocie 3022 zł, w styczniu 2012r. w kwocie 4061 zł, w lutym 2012r. w kwocie 7439 zł, w marcu 2012r. w kwocie 6348 zł, w kwietniu 2012r. w kwocie 6348 zł, w maju 2012r. w kwocie 4251 zł, w sierpniu 2012r. w kwocie 4232 zł, w grudniu 2012r. w kwocie 39.549 zł oraz naraził na nienależny zwrot podatku od towarów i usług deklarując w deklaracjach kwoty do przeniesienia na następny okres rozliczeniowy w miesiącach lutym, czerwcu, lipcu, październiku 2011r. i

styczniu 2012r. na łączną kwotę 8.049 zł w związku z nierzetelnym i wadliwym prowadzeniem ewidencji zakupu VAT zawyżył podatek naliczony VAT na łączną kwotę 93.797,30 zł z tytułu zewidencjonowania w rejestrach zakupu za lata 2011- 2012 faktur VAT na łączną kwotę netto 407.810 zł podatek VAT w łącznej kwocie 93.797,30 zł dokumentujących zakup oleju napędowego od firm: Przedsiębiorstwo Usługowo Handlowe (...), (...)-(...) K. M. 35 NIP (...) - faktur od 1 do 18 szczegółowo wskazanych w zarzucie aktu oskarżenia, Przedsiębiorstwo Handlowo – Usługowe (...) M. Z., (...)- (...) O., ul. (...) NIP (...) faktura nr (...) z dnia 28.12.2012r. na kwotę netto 26.400 zł, kwota podatku VAT 6.072,00 zł, które nie odzwierciedlają stanu rzeczywistego powodując, iż ewidencja zakupu VAT za okres od lutego 2011r. do maja 2012r. oraz w miesiącach sierpniu i grudniu 2012r. prowadzona była nierzetelnie, tj. przestępstwa skarbowego z art. 56 § 2 kks, art. 76 § 2 kks i art. 61 § 1 kks w zw. z art. 6 § 2 kks w zw. z art. 7 § 1 kks i za czyn ten na podstawie art. 76 § 2 kks w zw. z art. 7 § 2 kks wymierzył mu karę grzywny 200 stawek dziennych po 100 złotych każda.

Apelację od powyższego wyroku złożył obrońca oskarżonego R. S., który zaskarżył wyrok w całości na korzyść oskarżonego a zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił:

błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za jego podstawę, mający wpływ na treść wyroku, polegający na uznaniu że R. S. dopuścił się zarzucanych mu w akcie oskarżenia czynów, działając z zamiarem ich popełnienia podczas gdy treść zeznań świadków oskarżenia J. K., A. K., J. Z. złożonych przed orzekającym Sądem oraz wyjaśnienia oskarżonego, pozwalają na ustalenie iż oskarżony kupował w latach 2011 i 2013r. od firmy Przedsiębiorstwo Handlowo Usługowe (...) siedziba w (...), (...)-(...) K. NIP (...) olej napędowy a nie „puste faktury” czym miałby spowodować uszczuplenie podatku od towaru i usług za miesiące od lutego 2011 do grudnia 2012 z wyłączeniem miesięcy 06,07,09,10 2012r. w łącznej kwocie 94.594,00 zł oraz narazić na nienależny zwrot podatku VAT w kwocie 8.049 zł w związku z nierzetelnym i wadliwym prowadzeniem ewidencji zakupu VAT oraz z Przedsiębiorstwa Handlowo – Usługowego (...) ul. (...), (...)- (...) O. o kwotę 6.072,00 zł VAT – faktura nr (...) które według ustaleń Sądu nie odzwierciedlają stanu rzeczywistego powodując, że ewidencja zakupu VAT za okres od lutego 2011 do maja 2012r prowadzona była nierzetelnie. Sąd bezpodstawnie uznał, że zeznania świadków oskarżenia złożone przed orzekającym Sądem są niewiarygodne. Nie dał wiary też wyjaśnieniom oskarżonego złożonym na etapie dochodzenia, jak i przed sądem.

W oparciu o powyższy zarzut obrońca oskarżonego wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia i uniewinnienie oskarżonego R. S. od zarzucanego mu czynu.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego okazała się bezzasadna a zawarta w niej argumentacja jest całkowicie chybiona i nie zasługuje na akceptację.

Treść wniesionego przez skarżącego środka odwoławczego jednoznacznie wskazuje, że zarzutem stawianym zaskarżonemu wyrokowi jest błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, a polegający na przyjęciu przez Sąd I instancji, iż zgromadzony w sprawie materiał dowodowy pozwala na przypisanie oskarżonemu zarzucanego mu przestępstwa skarbowego.

Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych jest tylko wówczas słuszny, gdy zasadność ocen i wniosków wyprowadzonych przez sąd orzekający nie odpowiada prawidłowości logicznego rozumowania, a stawiając zarzut ten należy wykazać jakich konkretnych uchybień w zakresie logicznego rozumowania dopuścił się Sąd I instancji, zatem krytyka odwoławcza, aby była skuteczna, musi wykazać usterki rozumowania zaskarżonego orzeczenia (tak wyrok Sądu Najwyższego z 22 stycznia 1975 r., sygn. I KR 197/74 - OSNKW 1975/5/58). Nie może on natomiast sprowadzać się do samej polemiki z ustaleniami sądu poprzez eksponowanie drugorzędnych okoliczności.

Sąd odwoławczy pragnie również podkreślić, iż analizując całokształt zebranych w sprawie dowodów należy uznać, że sąd rejonowy zebrał je w sposób wystarczający do merytorycznego rozstrzygnięcia i należycie ocenił, co pozwoliło mu na wyprowadzenie prawidłowych ustaleń faktycznych co do sprawstwa oskarżonego. Sąd ten ustosunkował się do wszystkich istotnych dowodów w sprawie, mając w polu widzenia określone między nimi rozbieżności i stanowisku swemu dał wyraz w zasługującym na aprobatę uzasadnieniu, które czyni zadość wymogom art. 424 § 1 k.p.k.

Wbrew odmiennym twierdzeniom zawartym w apelacji, mającym charakter polemiczny - nie ma podstaw, ani do skutecznego kwestionowania dokonanej przez sąd I instancji oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego, ani też poczynionych na podstawie tego materiału dowodowego ustaleń faktycznych odnośnie sprawstwa oskarżonego. Konfrontując ustalenia faktyczne z przeprowadzonymi na rozprawie głównej dowodami trzeba stwierdzić, iż dokonana przez sąd rejonowy rekonstrukcja zdarzeń i okoliczności popełnienia przypisanego oskarżonemu przestępstwa, co do zasady nie wykazuje błędu i jest zgodna z przeprowadzonymi dowodami, którym sąd ten dał wiarę i się na nich oparł. W związku z powyższym kontrola apelacyjna uzasadnia twierdzenie, że zaskarżony wyrok został, tak jak tego wymaga norma zawarta w art. 410 k.p.k., prawidłowo i w pełni oparty na poprawnie dokonanej ocenie materiału dowodowego, zgromadzonego i ujawnionego w toku postępowania.

W pierwszej kolejności podkreślić należy, iż wbrew twierdzeniom skarżącego obrońcy, ponad wszelką wątpliwość w toku postępowania sądowego ustalono, iż zarówno Przedsiębiorstwo Usługowo – Handlowe (...), (...)-(...) K., (...) jak i Przedsiębiorstwo handlowo Usługowe (...) (...)-(...) O. ul. (...) faktycznie nie prowadziły działalności gospodarczej, której przedmiotem miało być kupno – sprzedaż paliw. Rola tych przedsiębiorstw opierała się jedynie na formalnym działaniu poprzez wystawianie tzw. pustych faktur, które nie odzwierciedlały rzeczywistych transakcji.

Ponadto zarówno A. N. jak i M. Z. występowali jako tzw. „słupy”, na których ww. firmy były zarejestrowane, jednak oni faktycznie ich nie prowadzili. Działalność tych przedsiębiorstw polegała jedynie na wystawianiu fikcyjnych faktur VAT. Co znamienne M. Z. zmarł w dniu 1 listopada 2013r. a mimo to, jeszcze po tym dniu były wystawiane faktury i deklaracje na jego nazwisko. Natomiast A. N. precyzyjnie, konsekwentnie, jednoznacznie, logicznie i spójnie opisał proceder, w którym brał udział.

W złożonej apelacji skarżący obrońca próbuje dać prymat wyjaśnieniom oskarżonego R. S., który nie przyznał się do zarzucanego mu przestępstwa, próbując uprawdopodobnić zakup paliwa od ww. przedsiębiorstw.

Prawidłowej jednak oceny wyjaśnień oskarżanego R. S. dokonał Sąd Rejonowy w Słupcy – odmawiając im wiarygodności. Słusznie Sąd merytoryczny ustaleń faktycznych w przedmiotowej sprawie dokonał w szczególności w oparciu o zeznania świadków A. N. i M. P. oraz częściowo A. K., J. K., Z. W. i J. Z. (tj. tych złożonych w charakterze podejrzanych).

Wyjaśnienia oskarżonego R. S. były gołosłowne, pozostawały w sprzeczności z ww. dowodami, jak również z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego.

Wbrew twierdzeniom skarżącego obrońcy – Sąd merytoryczny dokonał prawidłowej oceny zeznań świadka A. N.. Z zeznań tego świadka wynika wprost, iż firma (...) założona została na zlecenie innych nie wystawiał on osobiście żadnych faktur i ich nie podpisywał a dokumenty dotyczące założenia firmy przekazał osobom na zlecenie, których firmę założył tj. J. Z. i J. K. i to te osoby wystawiały faktury w imieniu jego firmy (k. 309). Owszem, można zgodzić się ze skarżącym, iż okoliczność, że świadek nigdy nie był na stacji paliw w M. nie może jednoznacznie wskazywać, iż taka stacja faktycznie nie funkcjonowała, to jednak nie sposób nie zauważyć, że A. N. nawet nie wiedział czym firma, którą miał rzekomo prowadzić się zajmowała (k. 754v), ponadto nie miał on ani możliwości ani też doświadczenia w prowadzeniu takiej działalności.

Analogicznie należy traktować dokonaną przez Sąd I instancji ocenę zeznań świadka M. P.. Również i ten świadek stanowczo potwierdził, iż „to były wszystkie fikcyjne faktury, na materiały budowlane, na usługi, na olej napędowy, na części” (k. 899v). M. P. w ogóle nie kojarzył firmy (...) i (...). Świadek jednoznacznie potwierdził, iż zarówno firma zarejestrowana na A. N. jak i M. Z. założona została głównie w celu wystawiania pustych faktur.

Nie można ponadto zgodzić się ze skarżącym obrońcą, iż Sąd Rejonowy w Słupcy bezpodstawnie odmówił wiarygodności zeznaniom świadków J. K., A. K. i J. Z. w zakresie tych złożonych w toku przewodu sądowego, a uznając za wiarygodne jedynie te, które złożyli w charakterze podejrzanych. Rację ma, bowiem ten Sąd dochodząc do wniosku, iż wersje wskazanych świadków przedstawione, gdy byli przesłuchiwani w charakterze podejrzanych, jako złożone wcześniej – lepiej odzwierciedlały faktyczny przebieg zdarzeń. Natomiast wersja przedstawiana w toku postępowania

sądowego stanowiła ustaloną przez te osoby linię obrony. A to przecież A. K., będąc przesłuchiwany w charakterze podejrzanego, wprost przyznał, że do firmy oskarżonego R. S. wystawiane były puste faktury przez J. Z.. Co prawda podał, że wprowadzał do obrotu nielegalne paliwo, jednak do odbiorców z całą pewnością nie należał oskarżony.

Podobnie rzecz się ma z zeznaniami złożonymi przez J. Z.. Świadek ten będąc przesłuchiwany w charakterze podejrzanego potwierdził, że kupował puste faktury od A. K. na stacji paliw w M..

Analogicznie przedstawiał przebieg zdarzeń świadek J. K., który mówił wprost, że zarówno firma (...) jak i M. Z. założona została w celu wystawiania pustych, fikcyjnych faktur za paliwo.

Nie można zgodzić się ze skarżącym, że sam fakt sporządzenia protokołu kontroli z dnia 09 maja 2011r. może świadczyć o faktycznym prowadzeniu przez A. N. działalności gospodarczej. Przecież to właśnie z tego protokołu wynika wprost, że ilości paliwa znajdujące się w zbiornikach w chwili kontroli nie wskazywały na prowadzoną działalność.

Wbrew twierdzeniom skarżącego obrońcy – Sąd I instancji zasadnie oddalił wniosek dowodowy złożony przez oskarżonego w postaci przeprowadzenia dowodu z protokołów kontroli krzyżowych jakie Urząd Skarbowy w K. przeprowadził w firmie PHU (...) w latach 2011 i 2012 na okoliczność stwierdzenia prawidłowości wystawianych faktur co potwierdziłoby okoliczność, iż ta firma prowadziła sprzedaż paliwa, uznając że nie dotyczy on istoty sprawy. Podkreślić należy, iż przeprowadzona kontrola miała na celu wyłącznie przeprowadzenie formalnej kontroli poprawności składanych dokumentów a nie faktycznych transakcji.

W oparciu o powyższe prawidłowo Sąd Rejonowy ustalił, iż oskarżony R. S. nie mógł nabywać paliwa od A. N. i M. Z., bowiem po pierwsze nie dysponowali oni żadnym paliwem, a po drugie wystawione faktury przez firmy (...) oraz PHU (...) dot. sprzedaży oleju napędowego firmie oskarżonego były tzw. pustymi fakturami i nie odzwierciedlały rzeczywistych transakcji gospodarczych dokonanych między wskazanymi podmiotami.

Mając na względzie powyższe rozważania, a także nie znajdując innych podstaw do zmiany lub uchylecia zaskarżonego wyroku na podstawie art. 437§1 k.p.k. Sąd Okręgowy orzekł o utrzymaniu tego orzeczenia w mocy. Sąd odwoławczy uznał, że kara orzeczona wobec oskarżonego R. S. nie może być uznana za rżąco niewspółmiernie surową, została ona prawidłowo wyważona przy uwzględnieniu okoliczności popełnienia przedmiotowego czynu i danych dotyczących osoby oskarżonego.

Podstawę orzeczenia o kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze stanowił art. 636§1 k.p.k. w zw. z art. 627 k.p.k. w zw. z art. 113§1 k.k.s. Wysokość opłaty Sąd ustalił natomiast na podstawie art. 3 ust.1 ustawy z dnia 23.06.1973r. o opłatach w sprawach karnych.

SSO R.R. Kwieciński